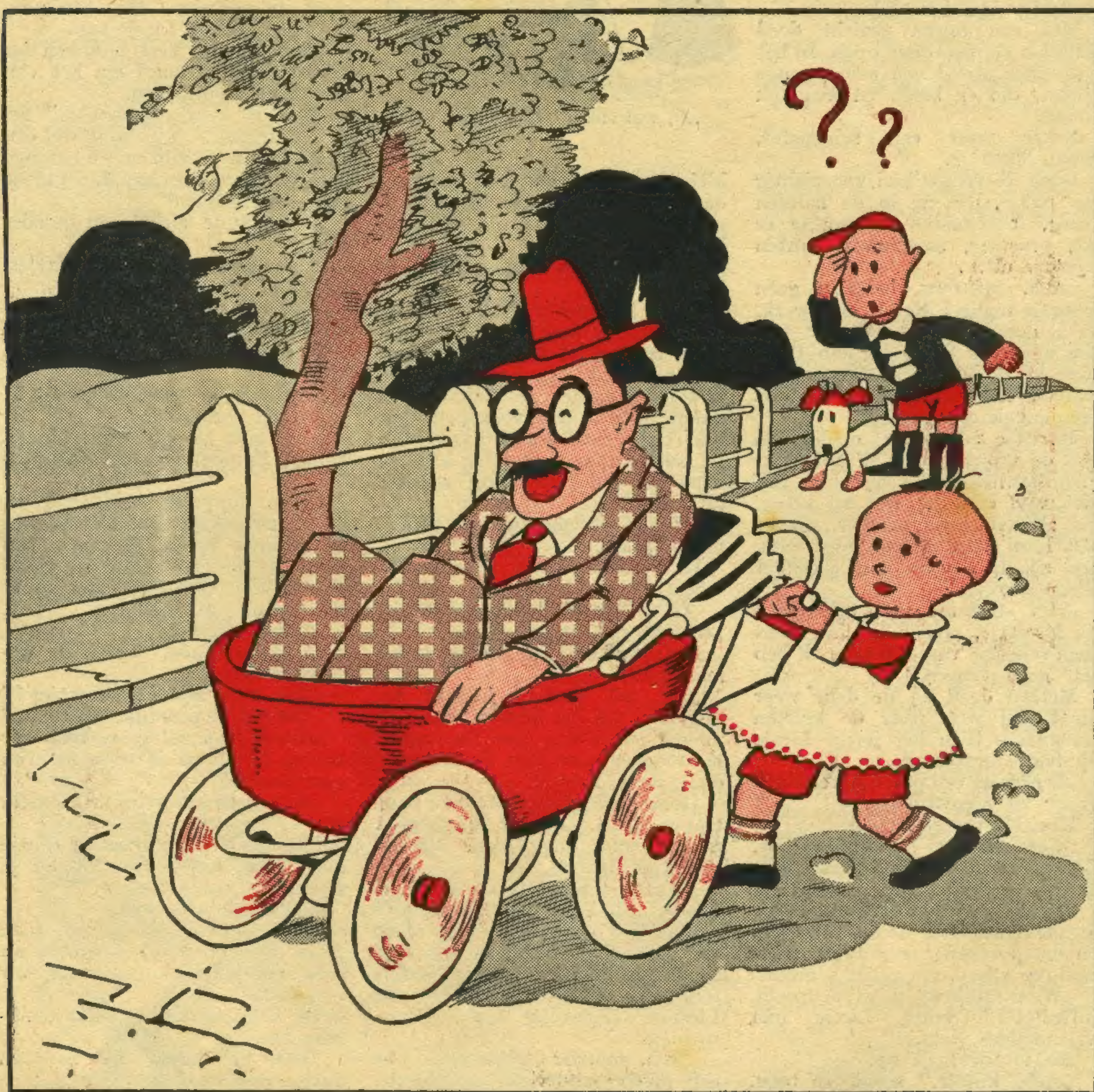
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 11 FEBRUARI 1937

PA MAG MEE UIT WANDELEN GAAN

DE KANTEN SCHORTJES

Hoe Liesje een arme weduwe gelukkig maakte en haar redde uit de diepste nood

Tingelingelingeling....

„Hè, alweer die vervelende bel," zuchtte Marietje, het nieuwe dienstmeisje bij de familie van Veen. Zij was die morgen reeds een keer of veertien naar de huisdeur gelopen, telkens als er gebeld werd. „Als dat vandaag zo doorgaat, dan wou ik maar, dat Liesje nooit meer verjaarde !" mopperde zij in zich zelf, terwijl ze door de lange gang liep.

Nu was het die morgen wel bijzonder druk, want Liesje van Veen, het oudste dochtertje, verjaarde en telkens werden er bloemen of pakjes bezorgd.

Met een nurks gezicht deed Marietje de voordeur open. In het portaaltje stond een arme, jonge vrouw, die er bleek en ziekelijk uitzag.

Zeker weer een schooister, dacht Marietje.

Doch de vrouw had voorzichtig een pakje, dat zij in de handen droeg, losgemaakt en haalde er een prachtig, sneeuwwit, kanten schortje uit.

„Ach, juffrouw, heeft u geen schortje nodig ? Het is handwerk, ik heb ze zelf gemaakt. Ik ben een arme weduwe. Ik heb thuis twee kleine kinderen. Die hebben vandaag nog niets gegeten. Ik bezit geen enkele cent meer."

Marietje voelde wel medelijden met de vrouw, maar zij kon haar toch niet helpen. Ze verdiende zelf niet veel en alles wat zij kreeg, gaf zij aan haar moeder, die er ook hard voor zat en niet wist, hoe zij de eindjes aan elkander moest knopen.

„Het spijt me wel, juffrouw," zei Marietje, „maar ik kan heus geen schortje van u kopen. Ik heb zelf geen centen."

Meteen deed zij de deur weer dicht. Zij wou naar de keuken teruggaan, toen het jarige Liesje op haar toestormde.

„Is er weer een pakje gekomen?" vroeg zij nieuwsgierig.

Marietje moest lachen.

„Neen, het was een arme vrouw, Liesje, maar ik heb haar niet kunnen helpen."

Liesje rende meteen naar de huisdeur. Zij trok die haastig open. In het portaaltje zag zij de arme weduwe staan, die zacht schreide.

„Waarom bent u zo bedroefd, juffrouw ?" vroeg Liesje met vriendelijke stem.

De vrouw keek op.

„Ach, kindje," sprak ze toen, „daar kun jij toch nog niets van begrijpen. Maar ik heb thuis twee kleine meisjes. Die hebben vandaag nog niets gegeten en er is ook geen geld in huis om eten te kopen."

„O, wat mooi !" riep Liesje uit.

„Heeft u dan niemand om te helpen ?"

„Nee, lief meisje. Mijn man, de vader van de meisjes dus, is dood en ik zelf tracht wat te verdienen met naaiwerk. Nu had ik enkele kanten schortjes gemaakt en ik dacht die te kunnen verkopen. Dan had ik wat centen gehad voor eten en kolen. Maar de mensen kunnen niets van mij gebruiken," zuchtte de vrouw.

„Mag ik die schortjes eens zien?" vroeg Liesje.

De arme weduwe vouwde het schortje open.

„O, wat mooi !" riep Liesje uit. „Ik wed, dat het mij past."

Meteen hield zij 't schortje voor haar jurk.

„Ja, het past !" juichte ze. „Geeft u mij die andere schortjes uit dat pakje eens mee. Dan zal ik het moeder laten zien. Ik ben vandaag jarig, weet u."

De weduwe glimlachte door haar tranen heen. Zij gaf Liesje het pakje, waar nog drie kanten schortjes inzaten.

„Wacht u hier maar even," zei Liesje. „Ik kom dadelijk terug."

Snel liep zij naar binnen, waar mevrouw van Veen bezig was met de voorbereidselen voor 't kinderfeest, dat die middag ter ere van Liesje's verjaardag zou gegeven worden.

„Ach, moeder ! Kijk eens wat een mooie schortjes," zei Liesje. „Hè, toe, mag ik die hebben voor mijn verjaardag ?"

Mevrouw van Veen keek verwonderd op.

„Hoe kom jij aan die schortjes, meisje ?" vroeg zij verwonderd.

„Er staat een arme vrouw aan de deur ! Zij heeft de schortjes zelf gemaakt. Thuis heeft ze twee kleine meisjes, die hebben vandaag nog niets gegeten. Zo arm is de vrouw. En zij heeft ook geen kolen om de kachel aan te maken. Zij staat te schreien. Hè, toe nou, moeder !" drong Liesje aan.

Mevrouw van Veen nam een der schortjes in de hand om het van dichterbij te bekijken.

„Dat is keurig gemaakt," zei ze bij zichzelf. „'t Schijnt wel een nette vrouw te zijn en een handige naaister. Misschien kan ik het arme mens wel helpen."

Liesje vlijde zich tegen moeder aan.

„Hoe duur zijn de schortjes, kindje ?" vroeg moeder.

„Dat heb ik vergeten te vragen. Maar niet duur, wed ik."

Mevrouw van Veen moest lachen.

„Waar is de arme vrouw nu ?"

„In het portaaltje."

„Nu, laat ze dan even binnen komen. Ik moet eens met haar praten."

Liesje huppelde reeds weg en kwam na enkele ogenblikken met de weduwe terug. Mevrouw van Veen zag direct, dat het een nette vrouw was. Och, wat zag zij er ziek en ellendig uit.

„Dag, juffrouw."

„Dag, mevrouw," sprak de weduwe verlegen.

„Hoe duur zijn die schortjes ?"

„Een gulden per stuk, mevrouw."

„Goed. Dan zal ik ze alle vier kopen. Liesje, ga jij nu eens even naar boven."

„Mag ik de schortjes meenemen, moe ?"

„Ja, ja. Maar je moet er eentje hier laten, hoor. Nou, ik zal je straks wel laten roepen."

Liesje dribbelde weg.

„Dag, juffrouw !" zei ze, toen ze in de deur stond. „Kunt u nu eten en kolen kopen voor uw meisjes ?"

De weduwe knikte haar dankbaar toe.

„Een lief kind," zei ze toen Liesje weg was.

Mevrouw van Veen knikte.

„Ja, Liesje heeft een goed hartje.

Gaat u eens even zitten. Ik moet u enkele dingen vragen."

Wel een half uur bleef mevrouw van Veen met de arme weduwe praten. Toen deze eindelijk de deftige woning verliet, straalde haar gezicht van geluk en vreugde. Het scheen wel of zij er niet half zo ziekelijk meer uitzag. En geen wonder! Want mevrouw van Veen, die dadelijk gezien had, dat de jonge vrouw een bekwame naaister was, had haar geregeld verstelwerk toegezegd, zodat zij nu nooit meer zonder één cent zou komen te zitten. Ook had zij 't adres gevraagd waar de weduwe woonde.

* * *

Des middags, toen 't kinderfeest in volle gang was, ging Liesje met een geheimzinnig lachje naar boven. Toen zij terugkwam, droeg zij het sneeuwwitte schortje.

„O, wat mooi!" riepen alle meisjes, die op 't verjaringsfeest waren uitgenodigd. Ook de jongens vonden het een prachtig schortje.

„Van wie heb je dát gehad, Liesje ? !"

„Wie heeft dat gemaakt !"

„Ik wil er ook zo eentje hebben !" zo klonk het van alle kanten tegelijk.

Liesje straalde onder dit enthousiasme! Zij deed eerst erg geheimzinnig, maar toen vertelde zij toch de geschiedenis van de arme weduwe. Nauwelijks was zij daarmee ten einde of men stormde op haar toe.

„Kom mee, Liesje, naar moeder. Die moet het schortje zien. Ik wed, dat zij er dan ook eentje koopt," riepen de meisjes door elkander.

Zij namen Liesje tussen zich in en traden zó de grote zitkamer binnen, waar de moeders der meisjes mevrouw van Veen gezelschap hielden. De dames keken verwonderd op, toen zij de wilde troep zo onverwacht naar binnen zagen komen. Toen keken zij naar Liesje en 't prachtige, kanten schortje, dat zij droeg.

Toen moest Liesje nog eens precies alles vertellen, wat er die morgen gebeurd was.

„Krijg ik ook zo'n snoezig schortje, moeder ?"

„En ik ook een ?"

„En ik ? En ik ?" klonk het daarna door elkander.

De meisjes hielden niet op, voordat zij ieder de belofte hadden gekregen, dat er voor gezorgd zou worden! Toen gingen de meisjes opgewonden en blij weer naar de kinderkamer terug. Zij moesten allen het schortje passen. Liesje was de drie andere schortjes ook nog gaan halen en zij kwamen er die middag niet meer over uitgepraat.

„Weet je wat we moesten doen?" riep Liesje ten laatste.

„Neen."

„Wij zullen ieder een gebakje minder nemen en door Marietje in laten pakken. Dan hebben die arme meisjes van de weduwe vanavond ook feest in hun huisje."

Dit mooie plannetje vond algemene instemming. Marietje werd er bij geroepen en zij kwam dozen te kort om alles in te pakken.

„Ik heb nog een mooie pop, waar ik toch niet meer mee speel," riep Antje de Vries, „die zal ik ook in laten pakken. Daar zullen die arme meisjes wel blij mee zijn."

„En ik heb nog een poppenwieg !"

„En ik poppenkleertjes !"

Iedereen had iets te missen. Zelfs de jongens wilden iets van hun speelgoed afstaan.

De moeder van Liesje moest komen en toen ze hoorde, wat de meisjes van plan waren, moest zij blij en ontroerd lachen.

„Weet je wat," zei ze toen, „pakken jullie hetgeen je te missen hebt morgen maar in en breng dan alles hier. Ik zal Marietje er een groot pak van laten maken en het bij de arme weduwe doen bezorgen. Jullie moesten er allemaal een klein briefje bijdoen voor de kinderen. Maar je mag er geen adres van de afzendster onder zetten, hoor !"

„O, wat mooi!" riepen alle meisjes, die op 't verjaringsfeest waren uitgenodigd.

Wat een vreugde en geluk toen al het moois voor de dag kwam.

Toen ging mevrouw weer terug naar de andere dames, terwijl de kinderen eens zo blij en vrolijk het verjaringsfeest vierden.

* * *

De volgende dag werd er bij de weduwe een groot pak thuis bezorgd. Wat een vreugde en geluk toen al het moois voor de dag kwam.

Maar wat de arme vrouw nog dankbaarder stemde, was de boodschap van mevrouw van Veen, dat deze nog vier nieuwe adressen gevonden had, waar de vrouw het verstel- en naaiwerk zou mogen gaan verrichten! Tevens bestelde mevrouw van Veen nog tien nieuwe schortjes. Het geld daarvoor deed zij er meteen bij.

De weduwe was nu ineens uit haar diepe nood gered. Zij had volop te werken. Zij kon eten kopen en kolen en nieuwe kleertjes voor haar meisjes.

Er heerste wederom geluk in het kleine huisje en toen een jaar verstreken was en Liesje wederom verjaarde, toen werd er 's morgens een mooie pop voor Liesje bezorgd. Een pop met echte kleertjes aan en op het blauwe jurkje droeg zij een klein, allerliefst kanten schortje.

In een doosje lagen nog drie andere schortjes, alle even mooi en wit.

Dat was het geschenk van de dankbare weduwe, die door Liesje's toedoen uit de diepste nood was gered.

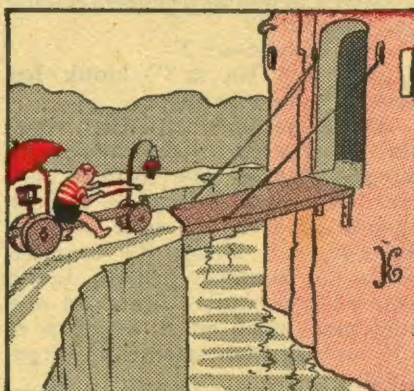
NOR H.

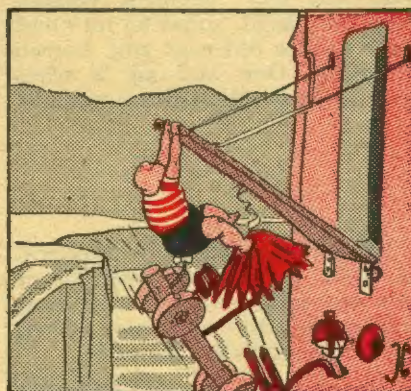
BAM-BAM TOT RIDDER GESLAGEN

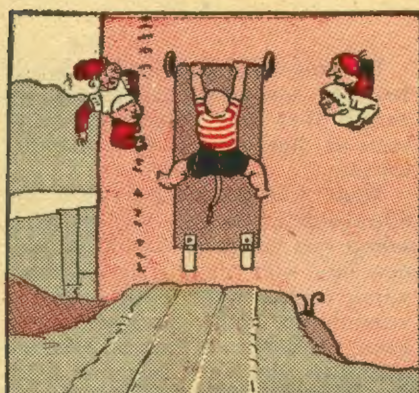
Zonder defect of platte band
Tuft onze Bam-Bam door het land.
Voordat hij gaat naar 's konings hof
Reinigt hij zich eerst nog van 't stof.

Dan rijdt hij door op volle kracht
En komt dra aan de grote gracht.
Geen mens die aan den reus zich stoort,
Maar open staat de zware poort.

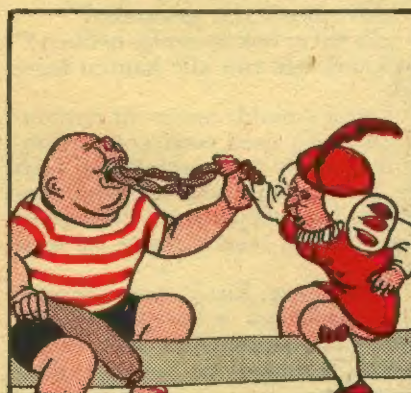
Zodra Bam-Bam de plank beroert,
Die naar het binnenhof toe voert,
Schrikt onze reus zich bijna dood,
't Vehikel keldert in de sloot.

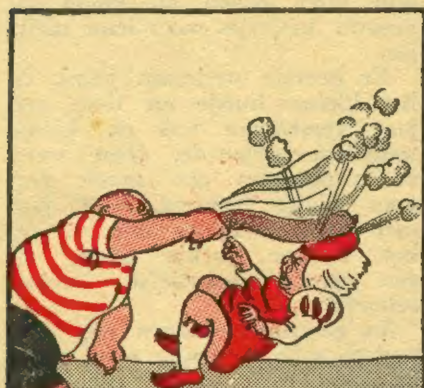
Daar hangt hij tussen aard' en lucht
En hoort naast zich een luid gerucht.
De ridders vragen eensgezind,
Hoe of de reus zo'n brugwerk vindt.

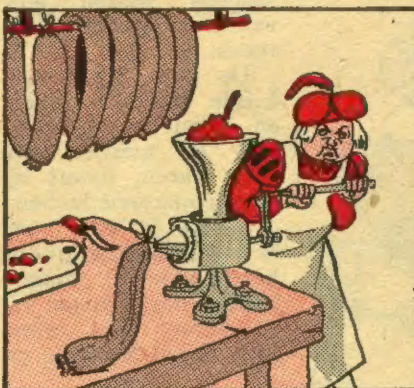
Het eind van 't lied is een gevecht
Waarin het pleit thans wordt beslecht.
Met worsten slaan z'elkaar om 't oor
Tot groot vermaak van 't prinsenkoor.

De kampioen worst-knuppelaar
Slaat Bam-Bam vierkant bont en gaar.
De reus weerstaat met hand en tand,
Het is een dubbeltj' op zijn kant

Maar plots wordt hem een kans geboôn
En de kampioen ontvangt zijn loon.
Bam-Bam haalt uit en keer op keer
De worst komt als een moker neer.

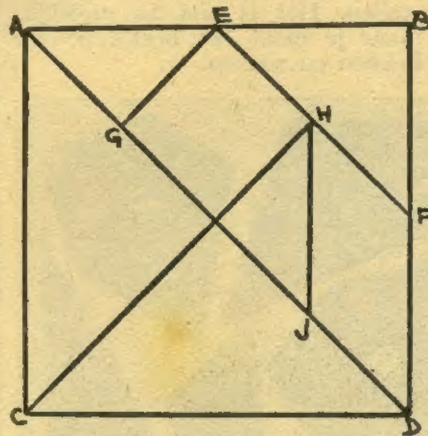

De overwinning in de slag
Bezegelt een groot worstgelag.
De worstfabriek draait dag en nacht
Want d' hele adel wordt verwacht.

Het plechtig grote uur is daar;
Luid juicht de prinselijke schaar,
Bam-Bam knielt neer, de oude vorst
Slaat hem tot ridder van de worst.

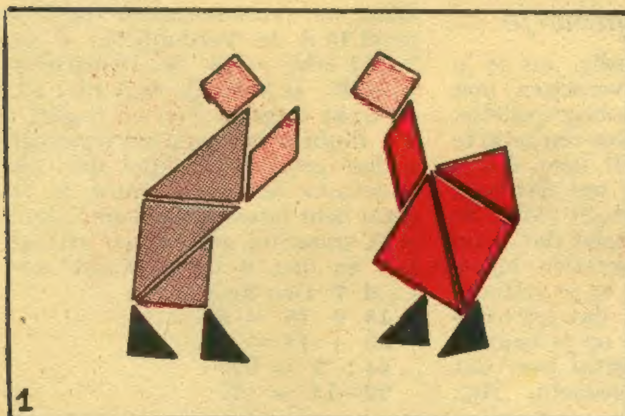
EEN LEUK KNIPSPELLETJE
voor de winteravonden

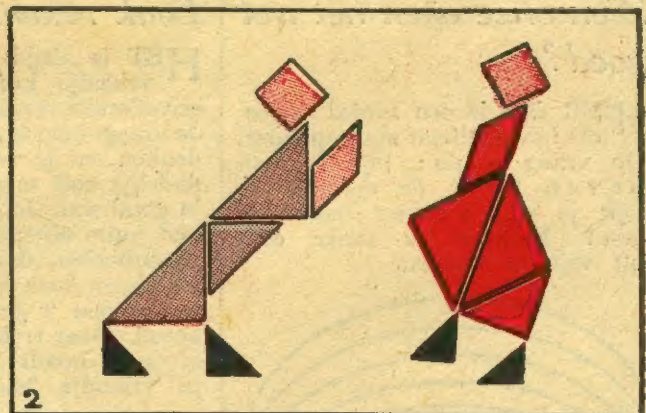

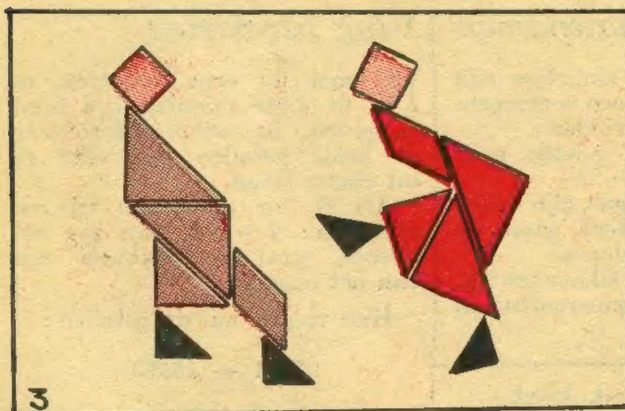
HET vierkant stelt een stuk karton voor, dat je volgens de lijnen in zeven verschillende stukjes moet knippen. Je kunt de vakjes desgewenst verschillend kleuren. Met die zeven stukjes kun je allerlei leuke plaatjes-verhalen samenstellen, gebeurtenissen die je die dag zelf hebt beleefd, avontuurtjes op school, enz. Ieder figuurtje bestaat uit zeven stukjes: wil je dus meer personen maken, dan moet je ook meer vierkantjes in zeven delen, maar dit is natuurlijk geen bezwaar

Je kunt aldus heel leuke tafereeltjes maken, maar je moet 't doen met overleg en smaak. Om jullie duidelijk te laten zien hoe 't moet, heb ik hier vier plaatjes afgebeeld, die 't verhaaltje van den balorigen huurder weergeven in beeld. Als je 't verhaaltje leest, zal je zien dat de plaatjes, gevormd met de zeven legstukjes, zeer goed de bedoeling van de tekst weergeven en dat moet je nu ook eens zien te doen met verhaaltjes of sprookjes die je zelf kent en leuk vindt. Als je de stukjes karton gekleurd hebt, zul je zien hoe je werkelijk verrassende plaatjes kunt maken die sprekend lijken. Hier volgt nu 't verhaaltje, waarbij de vier plaatjes horen.

DE BALORIGE HUURDER

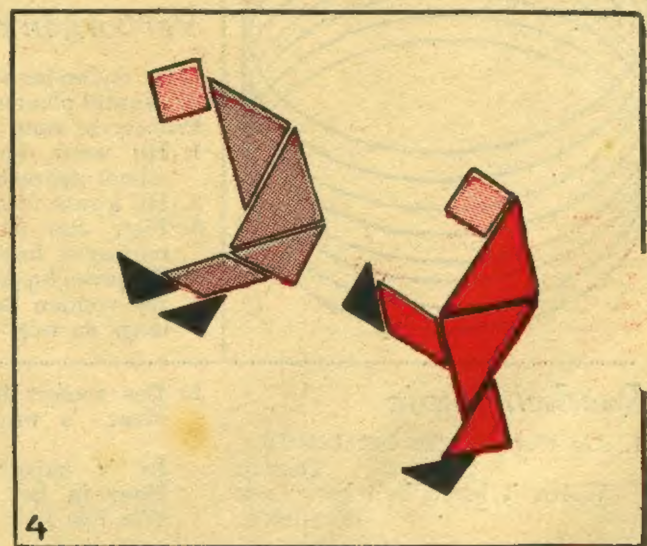

HET was nu al de derde keer dat mijnheer Piek zijn huur niet betaalde en tot vervelens toe moest worden „gemaand" door de deftige

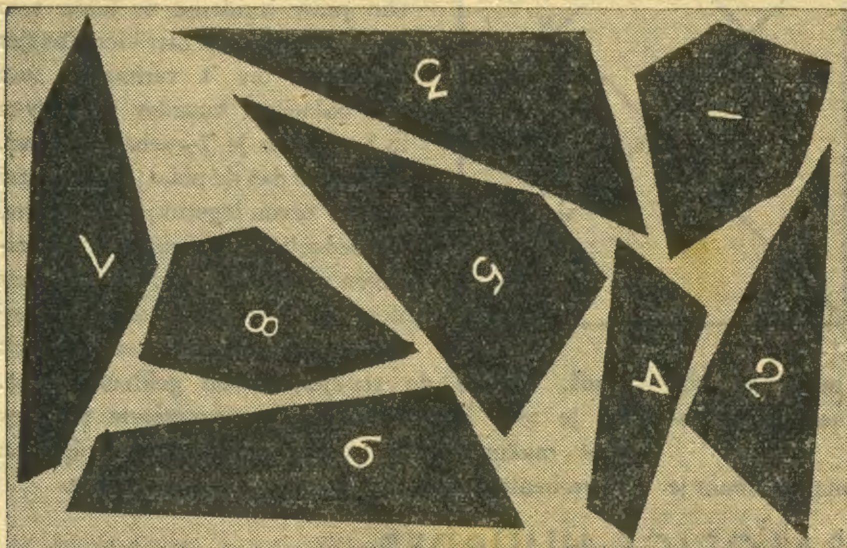
VERVOLG OP BLADZIJDE 7

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Een kleine legpuzzle

HIER zie je een aantal genummerde stukjes. Het gemakkelijkst is, dat je die even overtekent, dan uitknipt en op karton plakt. Dit vergemakkelijkt het leggen en tegen elkaar schuiven. Ben je zover klaar, dan moet je proberen, of je met die acht stukjes de hoofdletter A kunt samenstellen. Het is niet zo moeilijk, maar je moet een beetje geduld hebben en zoeken.

Oplossingen vorig nummer

EEN DOOLHOF VAN LIJNEN

EEN CIJFERRAADSEL

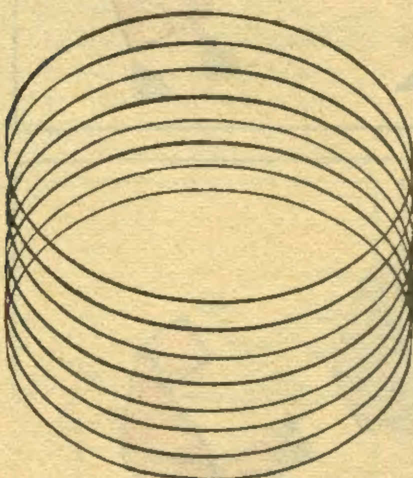

WAAR HOOR IK THUIS ?

Plataan; theemuts; gulden; stapvoets; sigaar; kameel; broodmes; loopplank; potlood; vulpen.

Zien onze ogen het wel goed ?

HIER heb je een aantal ringen, die boven elkaar zijn geplaatst. De vraag is nu: kijk je van boven af in de cylinder of kijk je van onder naar boven? Probeer er maar eens uit wijs te worden.

Leuk rekensommetje

HET is altijd aardig, als je 'n vriendje kunt verrassen met een of ander raadselachtig spelletje. Je vraagt hem b.v. eens een getal te denken, en je vertelt hem, dat je dadelijk zult zeggen wat dat voor 'n getal was. Je doet dit aldus. Je laat jouw vriendje eerst dat getal verdubbelen, dan veertien bijtellen, delen door twee en je vriendje noemt dan 't getal, dat hij overhoudt. Daar trek je op je beurt 7 af en je houdt 't getal over dat je vriendje had gedacht. Bv.: laten we veronderstellen dat het getal 15 is. 1e. Verdubbelen = 30. 2e. 14 erbij = 44. 3e. Delen door 2 = 22. Je vriendje zegt nu: 22. Je trekt er gauw 7 af en je zegt: 15. Probeer het nu maar eens met andere getallen. Je kunt dat ook andersom doen. Zo gauw je 't getal hebt laten delen door 2, kun je 't gedachte getal laten aftrekken en dan is de uitkomst altijd 7. Dan krijg je:

15 + 15 = 30.
30 + 14 = 44.
44 : 2 = 22.
22—15 = 7.

Verborgen plaatsnamen

In onderstaande zinnetjes zijn een aantal plaatsnamen verborgen. Probeer ze eens te vinden:

1. Hij werd onder geleide naar school gebracht.
2. Hij kwam mede met zijn zusje.
3. Piet, Jan en Kees gaan de renwagen bewonderen.
4. Zij gaven lopende elkaar een tik.
5. Zij vonden haagdoornstruiken langs de weg.

Vlug berekenen

JE moet nu eens proberen, of je in twee minuten tijd kunt aangeven, in welke verhouding de beide getallen van elke rij tot elkaar staan.

Als ik op de eerste rij zou schrijven: 2 — 4, dan zou het tweede getal het dubbele zijn van het eerste.

Hier volgen nu de getallen:

97531 — 13579

49494 — 94949

75758 — 37879

11158 — 89264

Raadselrijmpje

1. Als d'eersten in het laatste komen,
Wordt 't leven hun heel vaak ontnomen.

2. Des zomers ben ik koud,
Maar 's winters meestal warm.
In 't najaar veelal rijk
Maar in het voorjaar arm.
Wie ben ik ?

DE BALORIGE HUURDER

(Vervolg van bladzijde 5)

juffrouw Pook. Eindelijk vond de juffrouw het toch ál te bar en besloot mijnheer Piek eens flink op zijn nummer te zetten. Dat doet ze dan op het eerste plaatje, waar je ziet hoe mijnheer Piek diep onder de indruk raakt en probeert het gemoed vàn de verbolgen juffrouw te kalmeren.

De juffrouw maakt echter van haar hart een steen en is niet voor rede vatbaar (2e plaatje), integendeel. Ze windt zich hoe langer hoe meer op en als mijnheer Piek geen aanstalten maakt om met „klinkende munt" voor de dag te komen, stijgt de woede van het brave mens zelfs tot het kookpunt en neemt ze een dreigende houding aan (3e plaatje). Mijnheer Piek is er blijkbaar erg van geschrokken, maar maakt nog geen aanstalten om te betalen.

Dit is juffrouw Pook toch te bar. Ze vergeet haar deftigheid en maant haar weerbarstigen huurder nog één keer, onmiddellijk te betalen.

„Anders vlieg je d'r uit," gilt ze.

„'n Andere keer, juffrouw Pook," zegt Piek minzaam.

„Nou, dan d'r uit !" roept juffrouw Pook. „En zoek je een pension waar je gratis kunt eten en logeren. Daar !"

En wat ze verder d o e t, zie je op 't vierde en laatste plaatje.

HET is nog maar een honderdvijftig jaar, dat men de tandenborstels kent.

De uitvinder ervan was een zekere mijnheer W. Addis, het hoofd van een oude Londense firma. Deze had in het jaar 1781 voor zijn pleizier wat zitten knutselen en iets gemaakt, dat op onze tegenwoordige tandenborstels gelijkt. Toen hij ermee klaar was, beviel het hem zeer goed en hij begon er zijn tanden mee te poetsen. Dat ging nog niet helemaal naar wens. Hij bracht er enkele verbeteringen op aan en begon toen tandenborstels in massa te vervaardigen. Er werden er direct veel gekocht en nog heden ten dage brengt deze Londense firma tandenborstels in de handel.

Waar knutselwerkjes al niet goed voor zijn !

* * *

JULLIE hebben natuurlijk allemaal wel eens gehoord of gelezen van het Panama-kanaal, in Midden-Amerika gelegen ? De Amerikanen zelf noemen het een der grootste wereldwonderen! Dat is natuurlijk wel een beetje overdreven, maar 't is toch een moeilijk karwei geweest om het kanaal te graven.

Van te voren echter was er jarenlang een hevige strijd geweest tussen Panama en Nicaragua. Beide Amerikaanse staten wilden het kanaal hebben, want zo iets brengt vanzelfsprekend heel wat geld in de kas.

De bewoners van de staat Nicaragua beweerden, dat de bodem van Panama in 't geheel niet deugde om een kanaal te graven, terwijl de Panamezen op hun beurt zeiden, dat de bodem van Nicaragua veel te heuvelachtig was.

Dat duurde zo jaren achtereen en ten laatste zou er door de bestuurders van Amerika in de Senaat te Washington over gestemd worden. De kansen stonden ongeveer gelijk.

Toen bracht een.... postzegel de beslissing !

Vlak voordat er te Washington over zou worden gestemd, was er in Nicaragua een nieuwe postzegel verschenen. Op deze postzegel was een prachtig landschap uit Nicaragua afgebeeld, met hoge bergtoppen en rokende vulkanen.

De bestuurders van Panama deze postzegel zagen, stuurden er een aantal naar de Senaat te Washington toe en zij schreven in een brief erbij, dat de postzegel een duidelijk beeld gaf van het gevaarlijke landschap van Nicaragua, met zijn bergen en vuurspuwende vulkanen en dat het toch wel een onmogelijkheid zou blijken te zijn, hier doorheen het kanaal te graven.

Toen de Senaat deze postzegels zag, waren zij er meteen van overtuigd en zij stemden allen ervoor om het kanaal door Panama te graven.

Zo had een postzegel de beslissing gebracht in die belangrijke kwestie!

* * *

ONBREEKBAAR glas is al minstens 'n paar duizend jaar oud. Volgens Petronius en Don Crassius verscheen er op zekere dag voor keizer Tiberius 'n kunstenaar die een glazen beker in de hand droeg en hem voor de voeten van den keizer op de grond wierp, zonder hem te breken. De keizer vroeg of iemand zijn geheim kende, maar de kunstenaar antwoordde trots, dat niemand behalve hijzelf de samenstelling dezer glassoort kende. Tiberius, die bang was, dat dit soort glas, eenmaal op de markt gebracht, de prijs der edele metalen geweldig zou doen dalen, gaf bevel den kunstenaar op stel en sprong het hoofd af te slaan.

Muizenkindje

Een muisje sprong vrolijk
Omhoog en omlaag,
Het was zo gelukkig
En blijde vandaag.

Het had in zijn leven
Heel dikwijls veel pret,
En wilde niets liever
Dan heel laat naar bed.

Het danste blijmoedig
En sprong vrolijk rond,
Tot moeder haar kleintje
Naar bedje toe zond.

Ze zeide: „M'n kindje,
Het wordt veel te laat;
Toe, ga nu zoet slapen,
En luister naar raad.

[illegible]t strakjes gaat moeder
[illegible] dapper op uit,
Om eten te halen
Voor jou, kleine guit.

En lijkt moeders boodschap
Je soms wat te lang,
Ga dan maar lief slapen,
En wees ook niet bang.

Weet, moeder gaat zoeken
Naar kaas en wat brood;
Want krijg je geen eten,
Dan ga je toch dood!

Dus, nacht, lieve jongen,
Slaap rustig en zacht,
De muizenpolitie
Die houdt wel de wacht."

R. v. D.-K.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
ALS FILMOPERATEUR.

